

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/66/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2223010804
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Pavol Macháč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2223010804.7

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Pavla Macháča a sudcov JUDr. Kataríny Batisovej a JUDr. Rudolfa Botta, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX. XXXXXXXX XXXX v C., Ukrajina, t. č. vo výkone väzby v ÚVV Leopoldov, pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. d) Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024 s poukazom na ust. § 138 písm. b) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 24. februára 2025, sp. zn. 23T/64/2023, na verejnom zasadnutí konanom 29. júla 2025 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B. z a m i e t a.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Dunajská Streda (ďalej len okresný súd) rozsudkom z 24. februára 2025, č. k. 23T/64/2023-870, uznal obžalovaného A. B. (ďalej len obžalovaný) za vinného zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. d) Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024 (ďalej len Tr. zák.) s poukazom na ust. § 138 písm. b) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

minimálne od začiatku mesiaca apríl 2021 až do doby obmedzenia jeho osobnej slobody príslušníkmi Obvodného oddelenia PZ Šamorín dňa 23.04.2023 v čase o 15.10 hod. na adrese B. D. XXX, E. F., v rodinnom dome nachádzajúcom sa na tejto adrese v spoločnej domácnosti s poškodenou osobou - svojou manželkou C. B., nar. XX.XX.XXXX, menovanú poškodenú pravidelne, takmer v denných intervaloch slovne provokoval a vyvolával hádky, obviňoval ju, že má frajera a hovoril jej, nech z neho nerobí debila, urážal a osočoval ju rôznymi nadávkami, že je kurva, suka, že chodí s cigánmi, slovne sa jej vyhrážal rôznymi formami fyzickej likvidácie, že ju obesí, zabije, približne jedenkrát za dva až tri mesiace poškodenú nenechal spať, do jednej až do druhej hodiny v noci kričal a zapol si hudbu, prípadne ju zobudil s tým, že je kurva a čo spí, počas hádok ju ťahal za vlasy, chytil za vlasy a na tvár, tlačil jej prsty, pričom k takýmto fyzickým útokom dochádzalo približne tri až štyrikrát do mesiaca, facku jej dal za obdobie spoluzitia na Slovensku celkom tri až štyrikrát, pričom pri poslednom napadnutí poškodenej dňa 23.04.2023 na poškodenú kričal, nadával jej rôznymi nadávkami a keď vyšla z domu von, išiel za ňou, kde pokračoval v kričaní na ňu, chytil ju za vlasy, za prsty, ktoré jej lámal, pričom uvedeným konaním vyvolal u poškodenej fyzické a psychické utrpenie, psychické napätie a dlhodobý stres a strach o život jej detí.

2. Okresný súd obžalovanému uložil podľa § 208 ods. 3 Tr. zák. účinného od 6. augusta 2024, § 37 písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov so zaradením podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Súčasne mu podľa § 73 ods. 2 písm. c) Tr. zák., § 74 ods. 1, ods. 5 uložil ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou v trvaní 3 (tri) mesiace s následným doliečovaním ambulatnou formou v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov.

3. Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní sa prokurátor k opravnému prostriedku nevyjadril. Obžalovaný si ponechal lehotu na podanie odvolania, ktoré v zákonom stanovenej lehote aj podal.

4. Obžalovaný odôvodnil podané odvolanie jednak vlastnoručne, ako aj prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Milana Bányiho (ďalej len obhajca).

4.1. Obhajca v odvolaní argumentoval tým, že v rámci celého súdneho konania ako aj prípravného konania obžalovaný tvrdil, že skutok, ktorý je mu kladený nespravil, teda svoju manželku netýral, nebil, nenadával ani iným spôsobom jej a svojej rodine neublížoval. V prvej zápisnici z prípravného konania vyplýva, že sa obžalovaný priznal ku všetkému. Ale tak to nebolo. Aj zastupujúci advokáti, ako aj sám obžalovaný upozorňovali súd na to, že obžalovaný vôbec správne nevnímal čo mu je kladené za vinu i napriek skutočnosti, že trocha slovensky rozumie a odstupom času aj komunikuje, ale obhajca mal s ním skúsenosti, že buď mu nerozumie čo mu slovensky hovorí alebo sa vôbec zle vyjadrí k daným skutočnostiam. Obžalovaný i naďalej tvrdí, že v rámci prípravného konania sa nemal k čomu priznať, lebo on svojej manželke, ani deťom žiadnym spôsobom neublížoval. Obžalovaný vyhlásil, že na výsluchu v prípravnom konaní sa viac s vyšetrovateľom rozprávali o vojne na Ukrajine a potom mu bolo povedané, že sa spísala zápisnica a treba ju podpísať. On si myslel, nakoľko nič nehovorili o danom skutku, ktorý je mu kladený a tak zápisnicu podpísal, teda si ju ani neprečítal a ani mu nebol pridelený tlmočník, ktorý by mu vysvetlil, resp. preložil, že čo podpisuje, tak ako to bolo na súde, čím bolo porušené právo na ustanovenie tlmočníka.

4.2. V ďalšom obhajca brojil, že v obžalobe je uvedené, že od mesiaca apríl 2021 týral svoju manželku a svojej deti. To nie je pravda, nakoľko obžalovaný do E. F. prišiel koncom mája 2021 a manželka prišla až koncom júla 2021. Dovtedy tam bol s priateľmi a kolegami. Aj pán G. v tomto klame. V rámci pojednávania prokuratúra tvrdí, že obžalovanému bol žalovaný skutok svedectvami preukázaný. Svedkovia bratia G., jeden počul od brata, že sa u susedov niečo stalo a druhý videl, že došlo medzi obžalovaným a jeho manželkou ku kontaktu. Pán G., ktorý niečo videl, nie je v dobrom vzťahu s obžalovaným, viackrát ho obžalovaný upozorňoval, že on sa doňho nestará ako aj do jeho rodiny, ale ani on aby sa do neho nestaral, lebo majú spolu dlhodobu rozporu medzi sebou a pán G., sa týmto spôsobom dostatočne obžalovanému odplatil. Svedok H. A. o obžalovanom povedal, že to je pracant a človek čo má rád svoju rodinu, že v práci nemohol piť, lebo ich testovali, ale touto výpoveďou sa nikto nezaoberal, pretože tá je v prospech obžalovaného a ktorá dokazuje, že k útokom či týraniam alebo tvrdeniam o ktoré sa prokuratúra i súd opierajú, nedochádzalo. Ďalej prokuratúra tvrdí, že mu svedkovia zabránil v novom útoku, akí svedkovia, však svedok jediný sám vo výpovedi vyhlásil, že on sa do toho nemiešal a aj druhý svedok (myslel G.) nič nevidel, len počul od brata ani prítomný na pozemku obžalovaného nebol. Jediné, čo svedok spravil, zavolať políciu, ktorá následne odišla. Ďalej prokuratúra hovorí, že sa týralo od 2021, ale ako, však obžalovaný bol hospitalizovaný, skoro celé brucho mal zašivané, bol v nemocnici, potom PN a mal zákaz požívať akýkoľvek alkohol kvôli liečeniu a liekom, ktoré užíval a ani nevedel, mal bolesti. To, čo by bolo svedecky dokázané pán G. - susedom, je len vlastne priestupok voči občianskemu spolunažívaniu, lebo obhajca si myslí, že dlhodobé, ale ani žiadne iné týranie, ani vyhrážky, ani žiadne znaky, ktoré predmetný rozsudok cituje, nie sú nijako preukázané a vôbec žiadne týranie alebo vyhrážanie nebolo, je to len tvrdenie obžalovaného voči tvrdeniu poškodenej, teda uplatňuje zásadu dubio pro reo, ktorú by mal súd v tomto prípade aplikovať.

4.3. Obhajca v odvolaní ďalej poukázal i na výpoveď znalca, pričom z nej citoval, že poškodená nie je typ týranej osoby, nie je typ ženy, ktorá by sa dala týrať. Je v celku zorientovaná a vie, že by bolo z tohto vzťahu najlepšie vystúpiť. Manželka povedala, že sa chce rozviesť, prosím tak prečo sa tak nestalo, však keď z tohto vzťahu chce vystúpiť je najlepší rozvod, ale obhajcovi sa zdá, že trvať na svojej výpovedi, je praktickejšie a účinnejšie. Tu je tá skutočnosť, že poškodená by bola rada keby bol jej manžel na slobode, nakoľko to sama nezvláda. Znalec sám potvrdil, že vychádzal zo svedeckej výpovede poškodenej, teda on už bol ovplyvnený a zaujatý, lebo vedel čo sa stalo poškodenej z jej výpovede. Keď si obhajca prečítal všetky znalecké posudky znalcov, ako keby boli všetky znalecké posudky len zmenené v údajoch o poškodenej a obžalovanom, čiže ako keby to bolo písané cez kopirák, len jemne niečo zmenené. V praxi sa ešte nestretol s tým, že by ktorýkoľvek znalec napísal do znaleckého posudku, že poškodená nie je dôveryhodná osoba, ale manžel to už áno a to už pár tých posudkov prečítal a tento paragraf je veľmi veľakrát takýmto spôsobom aj zneužívaný. Ani jeden zo znalcov netvrdil, že by bol obžalovaný nedôveryhodný, ako aj, že poškodená bola týraná alebo dlhodobo týraná alebo, že by ju obžalovaný bil alebo akokoľvek ubližoval svojej rodine, tak teda o čo ide v tejto veci prokuratúre, asi potrestať nevinného človeka neprijateľným trestom v akej výške to prokuratúra navrhla a súd to potvrdil svojim rozsudkom. Áno je hlučnejší ako iní ľudia ale to neznamena, že je aj agresívny, koniec koncov to potvrdili aj znalci, že nie je nebezpečný. Ešte veľmi dôležitý je záznam, kde pán G. tvrdil, že ju bil avšak zo záznamu vyplýva, že dvakrát odpovedala, že nie nebil (ako manžel), čo si všimla aj tlmočnica. Pán G. je nedôveryhodný svedok, lebo nehovoril pravdu. Obhajca sa domnieva, že deti obžalovaného by vniesli do konania oveľa viac pravdy o tom, čo sa vlastne v ich rodine dialo, preto navrhol obe deti vypočuť. Nikde sa nestretol

so skutočnosťou, že ako súd či prokuratúra dospeli k tomu, že obžalovaný svoju manželku pravidelne, v denných intervaloch provokoval, vyvolával hádky, urážal, osočoval, kričal na ňu, vyhrážal sa rôznymi spôsobmi likvidácie a samé také veci, ktoré sa svedecky ale ani iným spôsobom nepreukázali, zostalo to len na báze tvrdenia voči tvrdeniu. Každé manželstvo má rôzne úskalia, manželia sa medzi sebou aj pohádajú, povadia ale, že by obžalovaný fyzicky ubližoval svojej manželke a to dlhší čas, to nezodpovedá pravde. Svedok pán G. raz podľa jeho vyjadrenia niečo videl, ale to v rámci konania poškodená odmietla a povedal, že manžel ju nebil. Kto v rámci tohto konania preukázal, že toto vymyslené konanie pána B., ktoré sa mu kladie, sa aj stalo?

4.4. V rámci konečného návrhu obhajca v mene obžalovaného žiadal odvolací súd, aby prihládol na všetky vytknuté a rozhodné skutočnosti, po prejednaní odvolania v zmysle Trestného poriadku zrušil výrok o treste odňatia slobody a sám oslobodil obžalovaného spod obžaloby, nakoľko nebolo dokázané, že skutok ktorým bol obžalovaný stíhaný sa nestal a uplatnil zásadu dubio pro reo, prípadne aby vec vrátil na prejednanie okresnému súdu.

5. Obžalovaný svoje odvolanie odôvodnil viacerými písomnými podaniami, v ktorých namietal chyby konania, rozsah dokazovania ako i spôsob hodnotenia dôkazov (skrátene).

5.1. Pokiaľ ide o chyby konania obžalovaný brojil, že bolo porušené jeho právo na tlmočenie a preklad do jazyka, ktorému rozumie. Tiež namietal, že nielen jeho súd v tejto spojitosti nesprávne poučil, ale i tlmočičku, čím došlo k porušeniu zákona. Následne poukázal na vybranú judikatúru (R 34/1967, R 48/1994). Uviedol, že pribratie tlmočníka a prekladateľa nezávisí od posúdenia súdu či OČTK do akej miery obžalovaný ovláda slovenský jazyk. V kontexte práva na tlmočníka uviedol, že ani jeho manželka – poškodená pri výsluchu v prípravnom konaní nebola riadnym spôsobom poučená, policajt len prečítal, čo uviedol do zápisnice a dal jej to na podpis, pričom výpoveď bola prekrútená.

5.2. V ďalšom namietal zrušenie ustanovenej obhajkyne JUDr. Anny Marie Hjelms Szakal. Poukázal na prieťahy v konaní, keď okresný súd bezdôvodne odročoval hlavné pojednávanie (27. mája 2024, 14. augusta 2024, 16. septembra 2024), poškodená bola vypočutá až 27. marca 2024 a svedkovia G. 26. apríla 2024, výpoveď svedka A. 23. októbra 2024, pričom zápisnice z hlavného pojednávania mu boli poskytnuté až po tom ako o ne požiadal. Následne argumentoval tým, že na hlavnom pojednávaní 29. januára 2025 nebol prítomný zástupca okresnej prokuratúry, ani tlmočník. Argumentoval, že 19. februára 2025 nesúhlasil s ponúknutým vyhlásením, je nevinný a toto tvrdí od začiatku konania, pričom prokurátor vôbec nepredniesol obžalobu, nemal teda vedomosť, z čoho je obžalovaný. Brojil i proti posúdeniu jeho správania na hlavnom pojednávaní, keďže je taká povaha aká je a bol za to potrestaný poriadkovou pokutou.

5.3. Pokiaľ ide o chyby prípravného konania, obžalovaný namietal, že pri jeho výsluchu pred vyšetrovateľom bolo porušené jeho základné právo, keďže mal byť fyzicky napadnutý, nebol oboznámený s obvinením a nemal tlmočníka. Tiež uviedol, že v prípravnom konaní nebola realizovaná dychová a ani krvná skúška na prítomnosť alkoholu v čase, keď bol zadržaný na mieste činu.

5.4. Pokiaľ ide o rozsah dokazovania žiadal, aby boli opätovne vypočutí poškodená, svedkovia I. a J. G., jeho dcéry A. B. a K. B. a jeho nadriadený H. A..

5.5. Pokiaľ ide o spôsob vyhodnotenia dôkazov, popísal skutok, ktorý je predmetom trestného konania podľa svojho vnímania, pričom namietal vyhodnotenie výpovede poškodenej a svedkov v jeho neprospech. Okresný súd uveril výpovedi svedka I. G., ktorý je chronický alkoholik. Jeho brat J. G. mal len niečo počuť, že obžalovaný nadával. Títo svedkovia nie sú priami, jedná sa len o nepriame svedectvo (v jeho prípade krivé svedectvo) z počutia. Predovšetkým ale brojil proti fyzickému násiliu, z ktorého je obžalovaný a tiež jeho problém s alkoholom. V tomto kontexte poukázal na znalecké dokazovanie, ktoré ho podľa jeho mienky iba očierňujú. Ak by to tak bolo, poškodená ani ich deti by ho nekontaktovali ani nenavštevovali počas jeho uväznenia. Poškodená by sa ho bála, pri rozhodovaní o väzbe by žiadala o využitie technických prostriedkov na kontrolu blízkosti, čo sa však z jej strany nestalo. Dokonca znalkyňa PhDr. Katarína Haidová na hlavnom pojednávaní vypovedala, že poškodená nie je týranou osobou a nie je ani typ ženy, ktorá by sa nechala týrať, pričom po psychickej i fyzickej stránke je zdravá. Celý skutok, pre ktorý je stíhaný, je vymyslený. Poškodená sa necíti byť ním ohrozená, majú spolu 5 detí a musí ich finančne zabezpečovať. Do jeho väzobného stíhania viedol riadny život, pracoval, staral sa o rodinu. Ani v jednom prípade nebolo zistené porušenie zákazu požívania alkoholických nápojov počas dohľadu probačného a mediálneho úradníka.

5.6. Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku, obžalovaný namietal, že skutok nie je trestný, keďže poškodenej nespôsobil žiadne psychické a fyzické príkorie, ktoré je obligatórnym znakom základnej skutkovej podstaty, čo jasne vyplynulo zo znaleckého skúmania. U poškodenej neboli zistené znaky posttraumatickej stresovej poruchy, ktorá u nej nenadobudla taký stupeň, že by musela navštíviť psychiatra a liečiť sa. Uviedol, že poškodená je naďalej sociálne funkčná, pracuje, stará sa o svoje

deti, pričom i po telesnej schránke je v poriadku. Poukázal na to, že u poškodenej nebola vyhotovená zápisnica o prehliadke tela a príslušná fotodokumentácia. Tiež brojil proti kvalifikačnému znaku, že trestnú činnosť mal páchať dlhodobo, to nebolo nijakým spôsobom preukázané, práve naopak vyšetrovateľ si prispôbil časové obdobie od apríla 2021 do apríla 2023.

5.7. Pokiaľ ide o výrok o treste, v tejto spojitosti bola zohľadnená jeho trestná minulosť, čo považoval za chybu, keďže po novelizácii trestného kódexu by nemala jeho trestná minulosť hrať žiadnu rolu. Jednalo sa o autonehodu, oľutoval to. Stále sa mu vyčíta trestná minulosť akoby bol recidivista. Zdôraznil, že nie je pre spoločnosť nebezpečný, nemá sklony k agresívnemu správaniu, čo jasne vyplynulo zo znaleckého dokazovania znalcami MUDr. Máriom Strakom a PNDr. Mgr. Dušanom Kešickým. Navyše uloženú podmienku neporušoval tým, že by konzumoval alkohol.

5.8. V rámci konečných návrhov potom obžalovaný žiadal o jeho oslobodenie spod obžaloby. Alternatívne žiadal o zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie vecí okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

6. Prokurátor sa k odvolacím námietkam obžalovaného písomne nevyjadril.

7. Spisový materiál bol krajskému súdu riadne predložený na rozhodnutie o odvolaní obžalovaného 20. mája 2025.

8. Za účelom prejednávania odvolania obžalovaného nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na 29. júla 2025. Na verejné zasadnutie sa dostavili prokurátor krajskej prokuratúry, obhajkyňa obžalovaného Mgr. Elena Točíková (ďalej len obhajkyňa), obhajca obžalovaného (ktorý po otvorení verejného zasadnutia pojednávaciu miestnosť opustil, keďže bola prítomná zvolená obhajkyňa a prítomnosť ustanoveného obhajcu nebola potrebná), obžalovaný, poškodená a ako verejnou dcérou obžalovaného a poškodenej. Dokazovanie krajský súd na verejnom zasadnutí nedopíňal, nakoľko v tomto smere žiadne nové návrhy neboli. Dôkazné návrhy prednesené v odvolaní boli opakovaním tých, o ktorých už okresný súd rozhodol v konaní na prvom stupni. V rámci konečných návrhov prokurátor navrhol odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. zamietnuť ako nedôvodné, keďže napadnutý rozsudok považoval za zákonný a správny, uložený trest za primeraný a spravodlivý. Obhajkyňa obžalovaného zotrvala na odvolaní tak ako bolo písomne podané. Obžalovaný trvá na tom, že skutok kladený mu za vinu, nespáchal. Viac ako 2 roky je vo väzbe a napriek tomu sa odmieta z princípu priznať k niečomu, čo považuje za nepravdu. Ak by bol uzavrel dohodu o vine a treste, značnú časť trestu by mal odpýkanú, čo značí o vnútornom vzťahu obžalovaného ku skutku. Upozornila na to, že obžalovaný je cudzinec, jeho materinský jazyk je ukrajinský, nie slovenský, uvedené platí i o poškodenej. V prípravnom konaní a pred súdom bolo opakovane porušované právo na konanie v materinskom jazyku. Rovnako bolo porušované i právo na obhajobu obžalovaného, na čo od začiatku konania upozorňoval, najmä na nedostatok tlmočenia a prekladu v prípravnom konaní. Už od začiatku trestného stíhania OČTK nepostupovali zákonne, nebol prítomný tlmočník ani obhajca. Tiež bola toho názoru, že obžalovaný nechápe obvineniu. Nakoľko prišlo k porušeniu práv obžalovaného, dôkazy získané v prípravnom konaní nemôžu obstáť, a preto nebolo dokázané to, čo sa obžalovanému kladie za vinu. Obžalovaný zotrval na svojich písomných vyjadreniach. Nesúhlasil s právnu kvalifikáciou, pretože od začiatku nevedel, z čoho je obvinený. Nikdy by neuviedol to, čo je tam uvedené, kedy mal vedomosť, čo mu hrozí. Chcel by konanie podľa zákona, preto žiadal zrušiť napadnutý rozsudok a vrátiť vec okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

9. Podľa § 315 Tr. por., o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1 Tr. por., odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 ods. 3 Tr. por., odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

- a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo
- c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por., ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala oprávnená osoba – obžalovaný, proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohol a urobil tak v zákonom stanovenej lehote, preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým bolo podané odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

11. Je potrebné na úvod zdôrazniť, že odvolacie námietky obžalovaného sú v podstate len opakovaním jeho obhajobnej argumentácie produkovanej pred okresným súdom, s ktorou sa už ale tento okresný súd z pohľadu krajského súdu vecne správne a obsahovo vyčerpávajúco vyrovnal v odôvodnení napadnutého rozsudku. V rámci vyrovnávania sa s odvolacími námietkami preto krajský súd zdôrazní len vybrané skutočnosti podstatné pre rozhodnutie, keďže je povinný dať odpovede len na tie odvolacie námietky, ktoré sú kľúčové pre rozhodnutie.

12. Krajský súd súčasne pripomína, že v odvolacom konaní sa na chyby odvolaním nevytýkané prihliada len vtedy, ak by zakladali niektorí z dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Také chyby však krajský súd odvolacím prieskumom nezistil. Súčasne krajský súd na tomto mieste pripomína, že v konaní o odvolaní, ktoré je dvojnásťkrát, platí, že rozhodnutia súdov prvého a druhého stupňa tvoria vzájomnú jednotu, z ktorého dôvodu je okrem iného nadbytočné vecne správne argumenty súdu prvého stupňa uvedené v napadnutom rozhodnutí duplikovať aj v odvolacom rozhodnutí, postačí na ne len poukázať. Ku konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo

13. Obžalovaný v súvislosti s konaním, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo, namietal porušenie práva na používanie materinského jazyka v prípravnom konaní. Krajský súd je toho názoru, že toto právo postupom OČTK v prípravnom konaní obžalovanému porušené nebolo. Obžalovaný už od začiatku trestného stíhania vyhlásil, že slovenský jazyk ovláda v dostatočnej miere slovom aj písmom, preto nevyužil svoje právo na tlmočníka (viď zápisnica o výsluchu zadržaného-podozrivého na č. I. 82 - 84), hoci je ukrajinskej národnosti a vypovedal v slovenskom jazyku. Rovnaké stanovisko k právu na tlmočníka zaujal i v procesnom postavi obvineného (viď zápisnica o výsluchu obvineného na č. I. 103-109), v rámci ktorého po riadnom zákonom poučení o tlmočníka nežiadal, vypovedal v slovenskom jazyku, ktorý ovláda ako vyhlásil v dostatočnej miere. Tiež sa vzdal práva na preklad písomností, ktoré vzdanie sa práva vlastnoručne podpísal v zápisnici. Treba tiež zdôrazniť, že aj na výsluchu pred sudkyňou pre prípravné konanie 26. apríla 2023 (č. I. 92 spisu spisu) vyhlásil, že slovenský jazyk ovláda a tlmočníka do konania nepotrebuje, nežiada ho. Skutočnosť, že obžalovaný dobre rozpráva po slovensky okrem iného vyplynula i zo svedeckej výpovede J. G. (č. I. 132 spisu, citujúc ...obaja dobre rozprávajú po slovensky...). Ak za daného stavu OČTK dospeli k záveru, že jazykové schopnosti obžalovaného sú dostatočné k riadnemu uplatneniu jeho práv v jazyku, v ktorom sa vedie konanie, išlo o ich autonómny záver, ktorý sa spätne nejaví ako chybný. Podľa názoru krajského súdu preto OČTK nepochybili, pokiaľ pristúpili 13.9.2023 k preštudovaniu vyšetrovacieho spisu aj v situácii, že obžalovaný náhle zmenil názor a začal trvať na tom, že on slovenský jazyk neovláda a žiada tlmočníka. Na tomto mieste krajský súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 270/2013 z 2. júla 2013, kde v obdobnej veci bolo judikované, že

„...U obvineného, ktorý síce formálne uplatní návrh na ustanovenie tlmočníka, avšak počas konania vypovedá a komunikuje v primeranom rozsahu a obsah jeho vyjadrení nesignalizuje žiaden reálny jazykový hendikep, absencia tlmočníka nemá negatívny dopad na garancie spravodlivého procesu, a teda vylučuje možnosť porušenia jeho základného práva na tlmočníka zaručeného čl. 47 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky.“ Podporne treba dodať, že i Európsky súd pre ľudské práva interpretoval podmienky realizácie práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. e) dohovoru v rozhodnutí K. c. Francúzsku (rozhodnutie o sťažnosti č. 10210/82), kde jasne uviedol, že „...toto právo neprislúcha obvinenému, ktorý dostatočne rozumie jazyku a hovorí jazykom, v ktorom sa konanie vedie, preto nepostačuje len formálne vyhlásenie obvineného smerujúce k požiadavke bezplatného ustanovenia tlmočníka, keďže dôkazné bremeno preukázať opodstatnenosť takejto požiadavky smeruje proti obvinenému s oprávnením kompetentného vnútroštátneho orgánu rozhodnúť o dôvodnosti prednesenej žiadosti.“

Pokiaľ obžalovaný v tomto kontexte namietal jeho nesprávne poučenie o práve na tlmočníka a prekladateľa, rovnako sa jedná o námietku nedôvodnú. Zo zápisníc o výsluchu zadržaného-podozrivého či obvineného je zrejmé, že obžalovaný bol v týchto procesných postaveniach riadne poučený v zmysle ust. § 28 Tr. por., ktorý upravuje právo na tlmočenie a preklad, pričom obžalovaný jednoznačne vyhlásil, že takémuto poučeniu porozumel, pričom na znak súhlasu jednotlivé strany zápisníc aj opatril svojim podpisom.

Pokiaľ ide o konanie pred okresným súdom, tam tlmočník zabezpečený bol, keďže obžalovaný pri rozhodovaní o ďalšom trvaní väzby po podaní obžaloby uviedol, že tlmočníka žiada, lebo jazyku

síce rozumie, no nerozumie „právnickým výrazom“. Rovnako bol zabezpečený tlmočník aj v konaní pred odvolacím súdom. Je však nutné podotknúť, že k tlmočeniu na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní bolo pristupované len minimálne, nakoľko obžalovaný všetkému rozumel a sám sa vyjadroval v slovenskom jazyku. V konaní pred súdmi pritom obžalovaný aj žiadosti a opravné prostriedky formuloval vlastnoručne v slovenskom jazyku.

V tejto súvislosti obžalovaný tiež namietal, že pribratá tlmočnica A. B. nebola zákonným spôsobom poučená a nezložila sľub. Táto tlmočnica bola do súdneho konania riadne pribratá opatrením postupom podľa § 28 ods. 1 Tr. por., pričom v predvolaní na prvé hlavné pojednávanie bola aj zákonným spôsobom poučená. Vystupovala aj v prípravnom konaní, kde bola riadne pribratá opatrením, v ktorom bola aj zákonným spôsobom poučená. Krajský súd k tomu ďalej uvádza, že zákon neustanovuje povinnosť súdu či OČTK osobitne poučovať tlmočnicu zapísanú v zozname vedenom Ministerstvom spravodlivosti SR, ale ust. § 29 ods. 1 Tr. por. odkazuje v tomto smere na osobitný právny predpis (zákon NR SR č. 82/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a vykonávacie vyhlášky k nemu, t.j. vyhlášku č. 490/2004 Z.z., ktorou sa vykonáva zákon č. 382/2004 Z.z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch v znení vyhlášky č. 500/2005 Z.z., a vyhlášku č. 491/2004 Z.z. o odmenách, náhradách výdavkov a náhradách za stratu času pre znalcov, tlmočníkov a prekladateľov). Práva a povinnosti pri výkone funkcie sú teda tlmočnicike zrejmé, keďže s týmito osobitnými právnymi predpismi musela byť vopred oboznámená. A pokiaľ ide o tlmočnický sľub, tento zložila pri zápise do zoznamu tlmočníkov, nemusí ho pred súdom opakovať. A pokiaľ boli ako tlmočníci na hlavné pojednávanie a verejné zasadnutie konané o odvolaní priberané osoby nezapísané v zozname tlmočníkov ako tzv. tlmočníci ad hoc, tak títo boli riadne poučení a zložili aj predpísaný sľub, ktoré listiny sú súčasťou spisového materiálu (č. l. 737, 750, 1011, 1035). S poukazom na skutočnosti vyššie uvedené vyhodnotil krajský súd tieto odvolacie námietky ako nedôvodné, produkované obžalovaným účelovo s cieľom dosiahnuť zmätočnosť procesu v situácii, kedy slovenský jazyk preukázateľne ovláda slovom aj písmom. Nakoniec podstatná pre zachovanie práva na spravodlivý proces je kvalita tlmočenia a v tomto smere obžalovaný nikdy žiadne relevantné výhrady neuplatnil.

V súvislosti s týmto druhom odvolacích námietok obžalovaný poukázal i na výpoveď poškodenej, ktorá údajne nemala rozumieť slovenskému jazyku, v ktorom sa výsluch viedol a celá jej výpoveď bola vymyslená. V prvom rade krajský súd uvádza, že obžalovaný pri tomto výsluchu poškodenej nebol prítomný, pretože svojej účasti sa výslovne vzdal (č. l. 108 spisu). A po druhé, poškodenej pred vyšetrovateľom PZ po zákonom poučení uviedla, že sa vzdáva práva na tlmočníka i prekladateľa a súčasne vyhlásila, že slovenský jazyk ovláda v dostatočnej miere slovom i písmom, pričom o priebehu výsluchu nie sú žiadne pochybnosti, keďže bol zachytený aj na kamerový záznam, čo jednoznačne vyvracia tvrdenia obžalovaného.

14. Obžalovaný tiež poukázal na to, že v rámci prípravného konania neporozumel obvineniu, preto jeho výpoveď v postavení obvineného nekorešponduje s výpoveďou učenou na hlavnom pojednávaní. O opaku tejto argumentácie svedčí opätovne zápisnica o výsluchu obvineného, kde obžalovaný jasne uviedol, že obsahu uznesenia o jeho trestnom stíhaní porozumel, sťažnosť si nepodáva a práva na podanie sťažnosti sa vzdáva, čo potvrdzuje vlastnoručný podpis obžalovaného na tejto zápisnici. Tým vyjadril súhlas s obsahom zápisnice, keďže neobsahovala nepravdivé vyjadrenia. Následná zmena postoja obžalovaného ako spôsob obrany nie je teda bez ďalšieho z pohľadu krajského súdu relevantná.

15. Ako nedôvodnú posúdil krajský súd aj námietku obžalovaného, že bolo porušené jeho právo na obhajobu, keďže v prípravnom konaní pri jeho výsluchu v procesnom postavení zadržaného podozrivého a obvineného nebol prítomný jeho obhajca. Totižto obžalovaný po zákonom poučení v tom čase uviedol, že obhajcu si nevolí a keďže v tom čase nebol u neho daný ani dôvod povinnej obhajoby podľa § 37 Tr. por. účinného v čase vykonania procesných úkonov, nebol dôvod mu ho ustanovovať. Obžalovanému bol po jeho vzatí do väzby (kedy u neho vznikol dôvod povinnej obhajoby) ustanovený obhajca, a to na podklade opatrenia okresného súdu z 26. apríla 2023, č. k. 23Tp/25/2023-14, s ktorým sa následne v priebehu prípravného konania riadne konalo.

16. Pokiaľ ide o prípravné konanie, obžalovaný tiež namietal, že bol fyzicky i verbálne napadnutý príslušníkmi PZ. Zo spisového materiálu nevyplýva, že by obžalovaný počas pobytu v CPZ podstúpil alebo si vyžiadal lekárske ošetrenie, či vyšetrenie. Ani pri vzatí do väzby v ÚVV neboli zistené u neho žiadne zranenia. Rovnako na výsluchu pred sudcom pre prípravné konanie rozhodujúcom o jeho väzbe sa na násilie zo strany polície nestážoval. Zo spisu rovnako nevyplýva, že by sa v tejto veci obžalovaný vôbec obrátil na Úrad inšpekčnej služby PZ SR pre údajné násilie zo strany polície. Krajský súd tak uzatvára, že sa jedná o ničím nepodložené tvrdenia obžalovaného, ktorým nie je možné priznať žiadnu právnu relevanciu.

17. Obžalovaný tiež okresnému súdu vytykal zrušenie ustanovenia obhajkyne JUDr. Anny Marie Hjelm Szakál. Krajský súd vlastným prieskumom zistil, že obžalovanému bola ustanovená obhajkyňa z dôvodu povinnej obhajoby podľa § 37 ods. 1 písm. a) Tr. por. a to na podklade opatrenia okresného súdu z 19. septembra 2023, č. k. 23Tp/25/2023-58. Následne opatrením okresného súdu z 19. marca 2024, č. k. 23T/64/2023-441, bola táto obhajkyňa oslobodená spod obhajoby obžalovaného, keďže na poklade vyjadrení obhajkyne malo dôjsť k vzájomnej strate dôvery medzi ňou a klientom. Okresný súd tak postupoval procesne správne, keď vyhovel návrhu ustanovenej obhajkyne a túto oslobodil od povinnosti obhajovania obžalovaného. Z hľadiska zachovania práva na obhajobu je potrebné zdôrazniť, že obžalovaný počas trvania dôvodov povinnej obhajoby stále mal súdom ustanoveného obhajcu.

18. Pokiaľ obžalovaný namietal kvalitu obhajoby, resp. že spokojný bol len s JUDr. Szakál, s ostatnými obhajcami nie, k tomu krajský súd uvádza, že samotný spôsob výkonu obhajoby obhajcom (kvalita poskytovanej právnej pomoci zo strany obhajcu v konkrétnej trestnej veci) nie je predmetom prieskumu súdov. Z nezávislosti advokácie od štátu totiž vyplýva, že vedenie obhajoby je vo svojej podstate záležitosťou medzi obhajcom a klientom – obžalovaným a že za spôsob výkonu obhajoby nesie zodpovednosť samotný advokát (nie všeobecný súd), a to nie voči súdu ako orgánu verejnej moci, ale voči obhajovanému, prípadne orgánu, ktorému je disciplinárne podriadený (advokátska komora).

19. Pokiaľ ide o prieťahy vo veci samej, k týmto sa už krajský súd vyjadril v rámci posledného rozhodovania o väzbe obžalovaného, konkrétne v uznesení z 22. mája 2025, sp. zn. 6Tos/82/2025 a na týchto záveroch naďalej zotrváva, keďže sa nič nezmenilo. Krajský súd pripomína, že celé súdne konanie posúdil ako jeden celok, nie selektívne s poukazom na časové úseky medzi jednotlivými úkonmi, napr. medzi jednotlivými výsluchmi poškodenej či svedkov. Zo spisového materiálu totiž rezultuje, že okresný súd v merite veci rozhodol rozsudkom vyhláseným na hlavnom pojednávaní konanom 24. februára 2025, čomu predchádzalo dokazovanie vykonávané na hlavnom pojednávaní, ktoré sa konalo od podania obžaloby dňa 17. októbra 2023 v podstate na pravidelnej báze, konkrétne v dňoch 22. januára 2024, 4. marca 2024, 27. marca 2024, 26. apríla 2024, 27. mája 2024, 8. júla 2024, 14. augusta 2024, 25. septembra 2024, 23. októbra 2024, 27. novembra 2024, 9. decembra 2024, 22. januára 2025 a 24. februára 2025, kedy bol rozsah pomerne obširného dokazovania vyčerpaný, dokazovanie bolo ukončené a po záverečných rečiach vyhlásený rozsudok. Stále teda platí, že v takomto postupe okresného súdu prieťahy vo veci samej krajský súd neidentifikoval. Realizácia konkretizovaných procesných úkonov po podaní obžaloby si vyžaduje určité, primerané časové obdobie (aj z hľadiska naštudovania si spisového materiálu a učinenia rozhodnutí o väzbe obžalovaného, prípravy na hlavné pojednávanie a pod.). A pokiaľ ide o námietky ohľadom odročovania pojednávania, jedná sa o námietky bez právnej relevancie. Hlavné pojednávanie konané 27. mája 2024 bolo riadne realizované – čítali sa výpovede o výsluchu svedkov a tiež ostatné listinné dôkazy, hlavné pojednávanie 14. augusta 2024 bolo odročené z dôvodu neprítomnosti znalcov a svedkyne a hlavné pojednávanie 16. septembra 2024 bolo odročené pre neprítomnosť tlmočnice, ktorá sa tesne pred hlavným pojednávaním ospravedlnila a obžalovaný bez jej prítomnosti v hlavnom pojednávaní nechcel pokračovať. Dôvody na odročenie pojednávania boli teda objektívne, nemožno ich pripisovať na vrub súdu.

Navyše je nutné dodať, že prieťahy v konaní vo veci samej, ak by k nim aj došlo, nie sú dôvodom pre oslobodenie obžalovaného spod obžaloby, ale za určitých okolností by mohli byť zohľadnené vo výroku o treste ako satisfakcia za to, že súdny proces trval neprimerane dlho, resp. že v konaní došlo k porušeniu práva obžalovaného na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (pri zohľadnení ďalších faktorov ako sú zložitosť veci, správanie účastníkov či postup súdu). O taký prípad však v tejto trestnej veci nešlo, keďže od podania obžaloby do právoplatného odsúdenia neuplynuli ani dva roky, ktorá doba zodpovedá ako zložitosti veci, tak aj rozsahu vykonávaného dokazovania.

20. V ďalšom obžalovaný vytykal, že mu boli zo strany okresného súdu poskytnuté zápisnice z hlavného pojednávania až na jeho žiadosť. Ani v takomto postupe okresného súdu nevzhliadol krajský súd žiadne pochybenie. Totižto okresný súd nemá zákonom ustanovenú povinnosť poskytovať stranám konania zápisnicu automaticky, ako sa mylne domnieva obžalovaný. Poskytne ju iba vtedy, pokiaľ o zápisnicu strana konania požiada. A pokiaľ obžalovaný o zápisnice požiadal, tak mu poskytnuté boli.

21. Obžalovaný tiež namietal, že na hlavnom pojednávaní konanom 29. januára 2025 nebol prítomný zástupca okresnej prokuratúry a tlmočnica. Tieto tvrdenia obžalovaného vyvracia samotná zápisnica o tomto úkone, z ktorej je zrejma účasť ako prokurátora, tak aj tlmočnice. Na dôvažok hlavné pojednávanie bolo odročené bez prejednania merita veci z dôvodu bombového poplachu a následnej nemožnosti tlmočnice zúčastniť sa časovo posunutého procesného úkonu.

22. Pokiaľ ide o námietky voči hlavnému pojednávaniu, ktoré sa konalo 19. februára 2025, krajský súd nezistil žiadne procesné pochybenie. Na tomto hlavnom pojednávaní sa čítali listinné dôkazy, ukončilo sa dokazovanie a prednášali sa záverečné reči. Na margo tvrdení obžalovaného, že na tomto úkone

prokurátor nepredniesol obžalobu a on žiadne vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 Tr. por. neučinil, krajský súd uvádza, že na hlavnom pojednávaní konanom 22. januára 2024 prokurátor riadne predniesol obžalobu, obhajkyňa obžalovaného k nej zaujala stanovisko a obžalovaný následne učinil vyhlásenie o tom, že je nevinný (§ 257 ods. 1 písm. a) Tr. por.). Pre informáciu obžalovaného je potrebné zdôrazniť, že v neskoršej fáze hlavného pojednávania sa obžaloba už znova neprednáša a ani vyhlásenie k nej sa nerobí. Oba tieto úkony sú koncentrované do úvodnej fázy hlavného pojednávania a v tejto fáze v tomto konaní aj prebehli.

23. Ako nedôvodnú vyhodnotil krajský súd aj námietku obžalovaného, prostredníctvom ktorej brojil proti posúdeniu jeho správania na hlavnom pojednávaní. Obžalovaný bol zo strany okresného súdu opakovane upozornený na nevhodnosť svojho správania a na možnosť uloženia poriadkovej pokuty, ktorú mu okresný súd nakoniec aj uložil, dokonca opakovane, keďže na hlavnom pojednávaní vstupoval do výsluchu znalca, vyjadroval sa vulgárne, neúctivo a urážlivo. Následne mu ich ale okresný súd obe „odpustil“ v rámci tzv. autoremedúry, čo mimochodom nesvedčí pre tvrdenia obžalovaného, že konajúca sudkyňa bola voči nemu zaujatá. Takéto správanie obžalovaného totiž nemožno tolerovať a ani ospravedlniť slovami, že „on je taká povaha“. O nedostatku rešpektu obžalovaného k súdom svedčí i jeho správanie na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní, po skončení ktorého sa taktiež vulgárne vyjadroval.

24. Pokiaľ ide o námietky obžalovaného voči konajúcej sudkyňi, táto o nich správne nerozhodovala, nakoľko všetky boli založené vždy výhradne na riadnom procesnom postupe tejto sudkyne (nevyhovela dôkaznému návrhu, nevyhovela žiadosti o prepustenie z väzby, odročila HP, predlžovala lehotu na vyhotovenie rozhodnutia a pod.) O takých námietkach sa v zmysle ust. § 32 ods. 6 Tr. por. nekoná.

K rozsahu dokazovania a k spôsobu hodnotenia dôkazov.

25. Preskúmaním obsahu spisového materiálu krajský súd zistil, že okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie, tieto dôkazy vyhodnotil individuálne aj v ich súhrne podľa pravidiel uvedených v § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel k správnej závere o vine obžalovaného. Následne v odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd v súlade s ust. § 168 ods. 1 Tr. por. správne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa správal pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Rovnako odôvodnil aj to, prečo nevykonal ďalšie dôkazy navrhnuté obžalovaným a ako sa vyrovnal s obhajobnými námietkami obžalovaného. Následne sa venoval aj právnej posúdeniu veci. Krajský súd je toho názoru, že takéto odôvodnenie napadnutého rozsudku spĺňa kritériá predpokladané ust. § 168 ods. 1 Tr. por., že je vecne správne a obsahovo vyčerpávajúce, preto si ho krajský súd v celom rozsahu osvojuje a v podrobnostiach naň poukazuje bez potreby ho na tomto mieste duplikovať.

26. Pokiaľ ide o návrhy na doplnenie dokazovania, tak obžalovaný v odvolacom konaní navrhol opätovne vypočúť poškodenú, svedkov I. a J. G., dcéry A. B. a K. B. a jeho nadriadeného H. A.. Krajský súd sa predmetným návrhom na doplnenie dokazovania z dôvodu duplicity nezaoberal, keďže o týchto dôkazných návrhoch bolo už skôr rozhodnuté okresným súdom (tieto osoby buď boli vypočuté, alebo na ich vypočutí obžalovaný netrval - dcéry). Žiadne nové dôkazné návrhy (tzv. novum) obžalovaný v konaní pred odvolacím súdom neuplatnil.

27. Aj podľa názoru krajského súdu obžalovaného zo spáchania žalovaného trestného činu bezpečne usvedčuje výpoveď poškodenej, pričom jej tvrdenia sú objektivizované vykonaným znaleckým dokazovaním – závery, ktorých boli predstreté na hlavnom pojednávaní znalcami MUDr. Máriom Strakom, MUDr. Ivanom Androm, PhD., MPH, MHA, tiež RNDr. Mgr. Dušanom Kešickým a PhDr. Katarínou Haidovou. Obraz o žalovanej trestnej činnosti dotvárajú svedecké výpovede bratov G..

28. Ucelená reťaz vyššie zmienených dôkazov (priameho a nepriamych) umožňovala v tejto trestnej veci aj podľa názoru krajského súdu vyvodiť nepochybný, nevyvrátiteľný a nad všetky pochybnosti odôvodnený záver, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako je opísaný v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Ani krajský súd nezaznamenal žiadne také diskrepancie, ktoré by boli spôsobilé vyvolať dôvodné pochybnosti o skutku, či o jeho páchatelovi.

29. Pokiaľ ide o hodnotenie dôkazov, krajský súd pripomína, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Inak povedané, Trestný poriadok neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie viny obžalovaného. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v

trestnom konaní alebo niektorá zo strán. V súvislosti s hodnotením dôkazov platí aj druhé pravidlo, podľa ktorého ak okresný súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, krajský súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (porovnaj R 53/1992). Krajský súd tiež v súvislosti s hodnotením vykonaných dôkazov opakovane vo svojich rozhodnutiach prízvukuje, že právo na spravodlivý proces neznamena právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, lebo proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.08.2015, sp. zn. 4Tdo/36/2015).

30. V konkrétnostiach posudzovaného prípadu krajský súd konštatuje, že okresný súd vyhodnotil výpoveď poškodenej správne ako pravdivú a vierohodnú, nakoľko poškodená po zákonom poučení o práve odoprieť vypovedať toto právo nevyužila a obžalovaného zo žalovanej trestnej činnosti bezpečne usvedčila. Racionálne a uveriteľne opísala žalovanú trestnú činnosť, v jej výpovedi neboli zistené žiadne zásadné diskrepancie, podstatná dejová línia trestných okolností bola zachovaná, pričom časť tvrdení ani samotný obžalovaný nerozporoval (obžalovaný potvrdil konflikty s poškodenou, žiarlivosť na poškodenú, požívanie alkoholu, lámanie prstov, ktoré malo byť spôsobom jeho obrany, aby ho poškodená neškriabala).

31. Rovnako ako okresný, tak ani krajský súd u poškodenej nezistil žiadnu motiváciu, pre ktorú by chcela obžalovanému vedome škodiť. Naopak, poškodená i napriek tomu, že zotrvala na týraní od obžalovaného, neskôr svoj postoj zmiernila a nechcela pre neho väzobné stíhanie ani nepodmienečný trest. V tejto súvislosti krajský súd zároveň uvádza, že v prípravnom konaní bola znalecky skúmaná vierohodnosť poškodenej v kontexte jej osobnosti, ako aj jej výpovede. Znalkyňa z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia detí, klinická psychológia dospelých, PhDr. Katarína Haidová pri svojom výsluchu zotrvala na svojich záveroch, že poškodená má intelektové, pamäťové i osobnostné predpoklady k tomu, aby bola schopná všeobecne vierohodne vypovedať, keďže je schopná objektívne vnímať vzniknuté javy a vonkajšie prejavy a dokáže ich správne interpretovať. Súčasne neboli zistené také okolnosti, ktoré by špecifickú vierohodnosť spochybňovali, keď poškodená vypovedala o kritických okolnostiach s časovým odstupom identicky, pričom jej výpoveď nie je mechanická, popisuje okolnosti, ktoré sa viažu na konkrétne miesto, sú časovo ohraničené a jej výpoveď má logickú štruktúru. Na dôvažok znalec MUDr. Mário Straka potvrdil u obžalovaného prítomnosť alkoholovej telesnej a psychickej látkovej závislosti a znalec MUDr. Ivan André, PhD., MPH, MHA zistil, že poškodená trpí mierne vyjadrenou adaptačnou poruchou s protiahovaným depresívnym obrazom v dôsledku protiprávneho konania obžalovaného. Toto všetko významnou mierou podporuje tvrdenia poškodenej a potvrdzuje vierohodnosť jej výpovede.

32. V ďalšom obžalovaný namietal, že poškodená i deti mu telefonujú a navštevujú ho, ak by ich týral, nechceli by ho vidieť. K tomu krajský súd uvádza, že obžalovaného s poškodenou spájajú spoločné deti a spoločná domácnosť, tak je celkom logické, že spolu udržiavajú kontakt a nejedná sa o neobvyklú situáciu i pri tzv. domácom násilí. Koniec koncov samotná poškodená uviedla, že obžalovaného je jej ľudsky ľúto, deti ani ona nechcú, aby bol uväznený, ale že trvá na tom, čo uviedla už skôr, a že ich spoločná budúcnosť nečaká, keďže sa chce s ním rozviesť.

33. Pokiaľ ide o svedeckú výpoveď J. G., obžalovaný namietal jej vierohodnosť, pre údajný jasný motív mu uškodiť, keďže poškodená je pod vplyvom tohto svedka. V tejto súvislosti krajský súd uvádza, že okresný súd správne podrobil túto svedeckú výpoveď previerke z hľadiska posúdenia jej vierohodnosti, pričom svedkovi uveril, keďže nezistil žiadne závažné diskrepancie (tieto drobné boli odstránené prečítaním jeho výpovede z prípravného konania). Jeho výpoveď bola i z pohľadu krajského

súdu logická a ucelená, korelovala s ostatnými vykonanými dôkazmi. A pokiaľ ide o údajnú motiváciu svedka škodiť obžalovanému za tým účelom, aby získal jeho manželku, tak tomu nemožno priznať relevanciu, lebo sa jedná o ničím nepodložené tvrdenie obžalovaného, ktorému navyše zodpovedá znalcom objektivizovaná žiarlivosť obžalovaného na poškodenú. Na margo tvrdení obžalovaného, že svedok nikdy žalovanú trestnú činnosť nevidel, krajský súd uvádza, že trestnú činnosť možno vnímať aj inými zmyslami, napr. sluchom, nielen zrakom. V tom prípade svedok opakovane počul verbálne ataky obžalovaného voči poškodenej, pričom svedok jasne uviedol, že obžalovaný sa nechoval ako niekto, kto má svoju rodinu rád a deti sa schovávali v garáži, keď kričal.

34. Pokiaľ ide o namietanú svedeckú výpoveď I. G., z ktorej údajne nemožno nič relevantné vyvodiť, i tieto krajský súd vyhodnotil ako neďôvodné. Zmieneny svedok popísal verbálne ataky (krik, nadávky) ako i fyzický atak (facka, chytenie za vlasy, stiahnutie zo stoličky, údery po zadku a na chrbticu). Hoci súčasťou jeho výpovede bol i opis manželského spolužitia obžalovaných, ktorý si svedok dotvoril na podklade predchádzajúcich konfliktov, ktoré vnímal, tak je možné skonštatovať, že tento svedok usvedčuje obžalovaného aj z násilného konania voči poškodenej ako jemu blízkej osobe (manželke). Pokiaľ ide o rozpor vo fyzických atakoch, kedy poškodená poprela, že by ju bil po zadku, tak krajský súd pripomína, že vierohodnosť výpovede svedka sa posudzuje ako celok a nemožno z nej vyberať určité fragmenty. Navyše údery po zadku ani na chrbát nie sú súčasťou opisu skutku, pričom facky či chytenie za vlasy potvrdila i samotná poškodená.

35. Obžalovaný v odvolaní ďalej namietal posúdenie výpovede znalca MUDr. Mária Straku v jeho neprospech, keďže podľa jeho mienky alkohol nepožíva. Práve naopak, podľa názoru krajského súdu vyhodnotil okresný súd túto výpoveď správne ako objektívne dotvárajúcu obraz o žalovanej trestnej činnosti. Konštatovania znalca v situácii, kedy existuje dostatočné množstvo procesne použiteľných výpovedí a iných dôkazov, nemožno vyhodnotiť inak ako v neprospech obžalovaného. Navyše sa jedná o akreditovaného znalca, ktorý pri znaleckej expertíze postupoval podľa platných metód, pričom dospel k objektívnym záverom o probléme obžalovaného s alkoholom. Znalec je vyštudovaný, praxou skúsený a erudovaný profesionálny lekár - odborník, ktorého tvrdenia podložené znaleckou expertízou jednoznačne prevažujú nad subjektívnymi predstavami obžalovaného. V tejto spojitosti obžalovaný namietal i posúdenie jeho osoby znalcom RNDr. Dušanom Kešickým, PhD., načo obžalovaný dostal odpoveď už od samotného znalca, ktorý uviedol, že jeho tvrdenia zodpovedajú záverom znaleckého posudku, v rámci ktorého bola zistená negatívna introspekcia, kedy útoky na sebaobraz obžalovaného zhoršujú jeho emočnú bilanciu.

36. V kontexte problému s alkoholom obžalovaný namietal, že nebola u jeho osoby vykonaná dychová skúška. Krajský súd však dodáva, že jej vykonanie nebolo nevyhnutné, keďže na žalovanú trestnú činnosť nemá vplyv či obžalovaný posledný útok vykonal pod vplyvom alkoholu alebo nie. Krajský súd rovnako ako okresný súd je toho názoru, že obžalovaný sa skutku dopúšťal zrejme v stave prostej aebriety či v stave intoxikácie alkoholom, čo vyplynulo zo znaleckého skúmania, kedy je u neho prítomná látková telesná i psychická závislosť. Je teda očividné, že obžalovaný má problém s alkoholom, ktorý u neho potencoval protiprávne správanie sa voči poškodenej, keď i znalec MUDr. Mário Straka pri svojom výsluchu skonštatoval, že obžalovaný sa na hlavnom pojednávaní správal agresívne a vulgárne. Tieto tvrdenia obžalovaného vyplývajú z jeho celkového postoja k alkoholu, kedy svoj problém racionalizuje, bagatelizuje a neprípúšťa si ho, ako to bolo i znalecky podložené.

37. Výpoveď svedka H. A. nie je ani z pohľadu krajského súdu spôsobilá vyvinieť obžalovaného, keďže z výpovede tohto svedka explicitne vyplynulo, že čo sa odohrávalo za dverami domácnosti obžalovaného, o tom tento svedok nič nevie. Svedok potvrdil len toľko, že obžalovaný nechodil, resp. kvôli kontrolám nemohol chodiť do práce opitý, čo ale nevyučuje, že po práci doma pil alkohol ako tvrdí poškodená. Nakoniec ani poškodená netvrdila, že by sa obžalovaný spíjal denne takpovediac „do nemoty“, kvôli čomu by nemohol ísť ráno do práce. Navyše podľa správy Sociálnej poisťovne nepracoval na území SR legálne, vzhľadom k čomu sa dá predpokladať, že to s tou rannou kontrolou požívania alkoholu nemuselo byť tak dôsledné, ako prezentuje obžalovaný. A tiež ako dlhoročný konzument zjavne poznal svoju mieru a teda pil len toľko, aby bol ráno triezvy, resp. nenafúkal, keďže prácu potreboval a nechcel o ňu prísť.

38. Záverom možno k námietkam obžalovaného ohľadom vyhodnotenia výpovedí poškodenej a svedkov uviesť, že pretrvávajúce zásadné nezhody medzi obžalovaným na strane jednej a poškodenu na strane druhej sú medzi stranami nesporné, no ich praktický význam je len v posúdení pravdivosti a vierohodnosti výpovedí vypočutých osôb. Vyššie uvedené tak krajský súd uzatvára s tým, že vôbec nejde o situáciu opisovanú obžalovaným v odvolaní, že voči nemu neexistujú usvedčujúce dôkazy. Ide len o zjavnú snahu obžalovaného, aby boli všetky vykonané dôkazy hodnotené súdmi inak, v jeho prospech. Naopak, proti obžalovanému existuje dostatok usvedčujúcich dôkazov opísaných vyššie v texte, ktoré vytvárajú takú

ucelenú, ničím nenarušenú a logickú štruktúru (reťaz dôkazov), ktorá smeruje k jedinému záveru a síce, že skutok sa stal a spáchal ho práve obžalovaný.

39. Z prezentovaných dôvodov považoval krajský súd odvolacie námietky obžalovaného smerujúce proti rozsahu dokazovania, spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov a z neho plynúcich skutkových zistení, ktoré okresný súd premietol v skutkovej vete výroku o vine napadnutého rozsudku, za nedôvodné.

K právnej kvalifikácii skutku

40. Pokiaľ ide o právne úvahy, akými sa okresný súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona, tieto sú zrejmé z odôvodnenia napadnutého rozsudku. Správne okresný súd ustálil, že skutok ustálený v skutkovej vete výroku o vine napadnutého rozsudku napĺňa všetky zákonné znaky zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák. a pokiaľ ide o rozbor jednotlivých zákonných znakov skutkovej podstaty tohto trestného činu, tu krajský súd poukazuje na odôvodnenie okresného súdu bez potreby ho opakovať.

41. Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného týkajúce sa kvalifikačného znaku po dlhší čas, krajský súd uvádza, že s touto právnou otázkou sa už správnym spôsobom vyrovnal okresný súd. V prípade naplnenia zmieneného kvalifikačného znaku vyplýva, že musí ísť o tak dlhý čas, ktorý jednak prekračuje inak obvyklý čas páchania konkrétnej trestnej činnosti (tzv. kvantitatívna stránka), jednak by použitie základnej skutkovej podstaty konkrétneho trestného činu dostatočne nevystihovalo závažnosť spôsobu konania konkrétneho páchatelia (tzv. kvalitatívna stránka). Tento znak je preto treba posudzovať individuálne v každom konkrétnom prípade, s ohľadom na všetky jeho okolnosti, čo správne vykonal okresný súd a svoje úvahy riadnym spôsobom ozrejmil. Súdna prax vymedzuje a definuje pojem „dlhší čas“ ako časový úsek, ktorého dĺžka je ovplyvnená „intenzitou“ trestného činu, to znamená závažnosťou trestného činu z hľadiska výšky zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Všeobecne však pre všetky prípady nemožno vymedziť, aký čas sa považuje za dlhší. V prípade, ak pôjde o trestný čin s vyššou trestnou sadzbou, bude „dlhší čas“ kratší, než pri trestnom čine s nižšou trestnou sadzbou. Podľa ustálenej súdnej praxe sa za „dlhší čas“ všeobecne považuje doba šiestich mesiacov, avšak pre naplnenie tohto zákonného znaku možno po formálnej stránke považovať aj čas kratší ako šesť mesiacov (k tomu viď uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 7. 2. 2012, sp. zn. 4Tdo 6/2012).

V tomto prípade je skutková veta dostatočne určitá a vyplýva z rozsiahle vykonaného dokazovania, rovnako ako závažnejší spôsob konania obžalovaného - páchanie žalovaného násilného trestného činu po dlhší čas - teda v priebehu dvoch rokov (približne od začiatku mesiaca apríl 2021, kedy poškodená prišla za obžalovaným na Slovensko až do 23. apríla 2023). Treba uviesť, že v prípade trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby to neznamena, že sa musí psychické či fyzické násilie, ponížujúce či iné konanie vyvíjať denne. Inak vyjadrené, na naplnenie kvalifikačného znaku po dlhší čas stačí, ak v rámci určitého časového obdobia sa takéto konanie opakuje v určitej dobe pravidelne tak, aby jednotlivé ataky neboli oddelené príliš dlhým časovým úsekom, čo by mohlo mať vplyv na subjektívne vnímanie poškodených osôb (bližšie pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27. februára 2017, sp. zn. 2Tdo/5/2017).

V tomto prípade je začiatok páchania trestnej činnosti je ustálený na začiatok apríla 2021, kedy poškodená prišla do spoločnej domácnosti v obci E. F., čo potvrdil i svedok J. G., ktorý im túto nehnuteľnosť prenajímal, čo bolo zjavným spúšťačom agresívneho správania (dovtedy obžalovaný býval bez rodiny, popíjal alkoholické nápoje a po príchode manželky začal byť agresívny a žiarlivý), čo vyplynulo z vykonaného dokazovania. Intenzita a frekvencia psychických útokov obžalovaného na poškodenú sa v rôznych podobách vyskytovali podľa výpovede poškodenej počas týchto dvoch rokov takmer na dennej báze, vzhľadom k čomu je aj podľa mienky krajského súdu odôvodnené kvalifikovať konanie obžalovaného ako páchané po dlhší čas.

Keďže toto obdobie predstavuje až 4-násobok toho „základného“ obdobia šiestich mesiacov, tak nebolo možné priznať relevanciu ani námietkam obžalovaného, že boli „nejaké“ týždne v rámci tých dvoch rokov, kedy vôbec nepil (pár týždňov po autonehode, či počas dvojtýždňového protialkoholického liečenia).

42. Obžalovaný v súvislosti s právnou kvalifikáciou skutku kladeného mu za vinu ďalej namietal, že u poškodenej nebola znalecky zistená posttraumatická stresová porucha. Krajský súd dáva do pozornosti rozdielnosť chápania týrania v zmysle trestného práva a psychológie. Na naplnenie skutkovej podstaty trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby zákonodarca vyžaduje fyzické alebo psychické utrpenie, pričom sú následne taxatívne popísané spôsoby útokov. Pojem fyzické alebo psychické utrpenie uvádzaný zákonodarcom je naplnený už vtedy, ak poškodená osoba pociťuje protiprávne konanie páchatelia ako príkorie (teda ako zlo, bezprávie, krivdu), t. j. ako konanie, ktoré sústavne nepriaznivo ovplyvňuje jej každodenný život a vyvoláva sústavnejšie obavy z opätovného protiprávneho konania páchatelia. Zo záverov znalkyne PhDr. Kataríny Haidovej je zrejmé, že konanie obžalovaného

poškodenej spôsobovalo fyzické aj psychické utrpenie, kedy pociťovala najmä stres, čím jej konanie obžalovaného spôsobovalo v súhrne ťažké príkorie. O domácom násilí jasne vypovedala diferenciácia rolí, kedy v ich rodine bol jasne daný agresor a obeť.

Z hľadiska právnej kvalifikácie je teda bez právneho významu obžalovaným namietaná skutočnosť, ak u poškodenej nie je znalecky zistený posttraumatický stresový syndróm. V tejto spojitosti krajský súd poukazuje na znalecké závery MUDr. Ivana Andrého, PhD., MPH, MHA, z ktorých rezultovalo, že poškodená trpí mierne vyjadrenou adaptačnou poruchou s protrahovaným depresívnym obrazom, ktorá jednoznačne vznikla a formovala sa v príčinnej súvislosti s trestnou činnosťou obžalovaného. V dôsledku jeho konania dochádzalo k spochybňovaniu poškodenej ako manželky, matky, znižovaniu jej základného sebavedomia a ľudskej dôstojnosti, čo dehonestovalo jej postavenie v spoločnosti. Došlo k narušeniu životného komfortu poškodenej a znemožneniu pokojným spôsobom plniť jej úlohy v rodine a zamestnaní. Z takto popísaných následkov spolu s výpoveďou poškodenej ako vnímala konanie obžalovaného (keď i na hlavnom pojednávaní pri svojej výpovedi plakala a detailne nechcela popísať priebeh trestnej činnosti, preto bola prečítaná jej výpoveď z prípravného konania, ktorej sa pridržala) je zrejmé, že obžalovaný svojim protiprávnym konaním poškodenú týral predovšetkým psychicky.

43. Inak vyjadrené, to že u poškodenej nebol diagnostikovaný syndróm týranej osoby ešte neznamená, že nemôže prísť k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 Tr. zák., resp. kvalifikovanej skutkovej podstaty, nakoľko syndróm týrania blízkej a zverenej osoby sa vyznačuje určitými znakmi, ktoré musia byť splnené a závisia aj od osobnostných vlastností poškodenej. Existencia syndrómu týranej osoby nie je podmienkou, skôr jedným z dôkazov páchania trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby, pričom ak nie je prítomný, treba zisťovať splnenie iných predpokladov pre ustálenie skutkového stavu dostupnými dôkazmi tak, ako tomu bolo aj v tomto prípade.

44. Neobstojí ani námietka obžalovaného, že jeho konanie nevykazovalo závažnosť, keďže poškodená nevyhľadala lekársku pomoc a ani neužívala lieky. Tieto skutočnosti bez ďalšieho nevytvrdzujú nič o intenzite psychického týrania zo strany obžalovaného. Práve naopak, ako bolo i znalecky objektivizované, to ako poškodená znášala konanie obžalovaného závisí aj od jej povahy (poškodená je odolná a znáša veľmi veľa, nadmerne sa štylizuje do role silnej, nezraniteľnej ženy) a vďaka tomu existuje i reálny predpoklad, že napriek príkoriu spôsobenému obžalovaným dôjde k úplnej úprave jej zdravotného stavu.

45. Ako irelevantnú vyhodnotil krajský súd i tú námietku, v rámci ktorej obžalovaný brojil, že voči poškodenej nevedol fyzické ataky. Zákonodarcu v ust. § 208 Trestného zákona vyjadril spôsobené utrpenie alternatívne spojku alebo - fyzické alebo psychické utrpenie, takže na naplnenie skutkovej podstaty postačí jedna z týchto foriem utrpenia. Avšak v tomto konaní bola jednoznačne preukázaná kombinácia fyzického i psychického utrpenia. Fyzické ataky obžalovaného spočívali vo fackách, ťahaní za vlasy, chytaní za vlasy a tvár, tlačení prstov, pričom tieto boli umocnené práve verbálnymi atakmi, kedy sa jej vyhrážal fyzickou likvidáciou, nadával jej, osočoval ju atď. V kontexte fyzických atakov obžalovaný argumentoval i tým, že poškodená nemala žiadne zranenia a ani nebola vykonaná prehliadka jej tela s príslušnou fotodokumentáciou. Na realizáciu fyzického násillia nie sú vždy nevyhnutné vonkajšie prejavy na tele poškodenej ako je tomu v prejednávanom prípade. Totižto k fyzickým atakom malo dôjsť v priebehu rokov 2021 až 2023, pričom ťahanie za vlasy či facky či tlačenie prstov nenesú automaticky so sebou následky na tele. Samotný obžalovaný priznal tlačenie prstov, ostatné útoky boli verifikované poškodenou a svedkom I. G., preto niet pochyb o tom, že obžalovaný poškodenej spôsoboval aj fyzické utrpenie. Na dôvažok pri poslednom strete obžalovaného s poškodenou došlo k verbálnym atakom, preto nebolo nevyhnutné vykonanie prehliadky tela poškodenej.

K výrok o treste

46. Podľa § 317 ods. 2 Tr. por., ak bolo podané odvolanie v prospech obžalovaného proti výroku, ktorým bol uznaný za vinného, a odvolací súd tento výrok nezrušuje, preskúma v celom rozsahu aj zákonnosť a odôvodnenosť výroku o treste a ďalších výrokov, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

47. Pokiaľ ide o výrok o treste, tento síce nebol zo strany obžalovaného osobitným spôsobom v odvolaní namietaný (s výnimkou predchádzajúceho odsúdenia a priťažujúcej okolnosti), rovnako ani konanie, ktoré tomuto výroku predchádzalo, no krajský súd s poukazom na cit. ust. § 317 ods. 2 Tr. por. preskúmal v celom rozsahu aj zákonnosť a odôvodnenosť tohto výroku a zistil, že okresný súd vykonal ohľadom neho dokazovanie v dostatočnom rozsahu a procesne správne.

48. Preskúmaním napadnutého výroku krajský súd zistil, že okresný súd správne skonštatoval, že obžalovanému bolo potrebné za spáchaný trestný čin ukladať trest podľa novelizovaného Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024, ktorý je pre obžalovaného priaznivejší vzhľadom na fakt, že zistenú

prevahu priťažujúcich okolností už nepremieta do zvýšenia dolnej hranice trestnej sadzby trestu odňatia slobody o jednu tretinu.

49. Pokiaľ ide o pomer a mieru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, túto okresný súd u obžalovaného postupom podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. ustálil správne. Správne skonštatoval, že u obžalovaného absentuje akákoľvek poľahčujúca okolnosť, pričom vzhľadom na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák. (že bol za trestný čin odsúdený). Iné poľahčujúce a priťažujúce okolnosti ani krajský súd vlastným prieskumom nezistil.

50. Obžalovaný v rámci odvolania namietal priznanie priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, teda že už bol za trestný čin odsúdený, s poukazom, že na druh trestného činu, teda že nebol odsúdený za násilnú trestnú činnosť. Krajský súd v zhode s názorom okresného súdu dospel k záveru, že obžalovanému táto priťažujúca okolnosť patrí. Vo všeobecnosti možno uviesť, že z dikcie zákona rozlišovanie recidívy výslovne nevyplýva, a teda táto priťažujúca okolnosť sa uplatní pri akomkoľvek druhu recidívy. Dôležitú úlohu zohráva taktiež čas, ktorý uplynul medzi odsúdeniami. V tomto načrtnutom kontexte z odpisu registra trestov vyplynulo, že obžalovaný bol dosiaľ jedenkrát súdne trestaný, pričom v prípade odsúdenia okresného súdu pod sp. zn. 4T/78/2022 sa dopustil prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky v jeho kvalifikovanej podobe podľa § 289 ods. 3 Tr. zák., v rámci ktorého mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody so skúšobnou dobou a probačným dohľadom nad jeho správaním v trvaní 2 roky a 6 mesiacov. Skúšobná doba plynula od 7. marca 2023 s pravdepodobným koncom 7. septembra 2025 (ktorá sa predĺžila o čas obžalovaného strávený vo výkone väzby). Z tejto chronológie je teda zrejmé, že obžalovaný aktuálne stíhanú trestnú činnosť spáchal v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, a to od začiatku jej plynutia, pričom súčasne porušil i uložený mu zákaz požívania alkoholických nápojov. Obžalovaný síce vehementne tento fakt odmieta prijať a presadzuje svoj vlastný názor na vedenie riadneho života počas skúšobnej doby, avšak vzhľadom na uvedené bolo z pohľadu krajského súdu nevyhnutné prihliadnuť na recidívu obžalovaného a vzhľadnuť priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák.

51. Okresný súd správne skonštatoval, že za zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 3 písm. b) Trestný zákon v osobitnej časti ustanovuje trestnú sadzbu trestu odňatia slobody od 7 rokov do 15 rokov. Okresný súd preto postupoval správne, keď obžalovanému uložil nepodmienečný trest odňatia slobody, keďže spáchal trestný čin, pri ktorom horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti zákona prevyšuje osem rokov, v ktorých prípadoch súdy v zmysle ust. § 34 ods. 6 Tr. zák. sú povinné ukladať trest odňatia slobody.

52. Pokiaľ ide o samotnú výmeru trestu, obžalovanému okresný súd uložil nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov. Z pohľadu správne stanovenej trestnej sadzby je to trest zákonný a vzhľadom na fakt, že je uložený na samej dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby, tak už z povahy veci nemôže ísť o trest neprimeraný. Z hľadiska kritérií upravených v ust. § 34 ods. 4 Tr. zák. tento trest dostatočne zohľadňuje ako okolnosti prípadu, tak aj mieru zavinenia, spôsobený následok, či osobu obžalovaného a možnosti jeho nápravy. Treba zdôrazniť, že obžalovaný v minulosti už do rozporu so zákonom prišiel, skutok spáchal v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia za inú úmyselnú trestnú činnosť, k trestnej činnosti sa nepriznával, neprejavil nad ňou žiadnu ľútosť a páchal ju na manželke po dobu dvoch rokov. Keďže obžalovaný dosiaľ vo výkone trestu odňatia slobody nebol, dá sa očakávať, že takýto trest spolu s ochranným liečením vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby v budúcnosti viedol riadny život. Súčasne mu po určitý čas zabráni v páchaní trestnej činnosti a aj ostatných potenciálnych páchatel'ov odradí od tejto typovo závažnej trestnej činnosti. Každopádne však uložený trest v sebe obsahuje aj morálne odsúdenie konania obžalovaného.

K tzv. vonkajšej (súdnej) diferenciacii

53. Čo sa týka spôsobu výkonu uloženého trestu odňatia slobody, okresný súd obžalovaného správne zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák., keďže v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý by mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

K výroku o ochrannom liečení

54. Pokiaľ ide o ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou s následným doliečovaním ambulantnou formou, obžalovaný tomuto výroku v odvolaní žiadne chyby nevytykal a krajský súd ich odvolacím prieskumom ani nezistil. Možno preto skonštatovať, že tento výrok zodpovedá stavu veci (dokazovaniu) a zákonu.

Záver

55. Keďže krajský súd z dôvodov prezentovaných vyššie v texte nezistil žiaden zákonný dôvod na zrušenie či prípadnú zmenu napadnutého rozsudku, tak odvolanie obžalovaného na verejnom zasadnutí ako nedôvodné postupom podľa § 319 Tr. por. zamietol.

56. Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne (§ 163 ods. 4, § 170 ods. 6 Tr. por.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.